

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. L.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Dvořákem
sídlem Strojírenská 2269, 591 01 Žďár nad Sázavou

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 53712/17/5200-10422-711473,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro kraj Vysočina (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 7. 4. 2017, č. j. 667537/17/2902-50523-709486, a č. j. 668748/17/2902-50523-709486, kterými

správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“); podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 5. 4. 2017, doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2012 ve výši 548 382 Kč, daňovou ztrátu ve výši -4 000 Kč, daňový bonus ve výši -26 808 Kč a současně uložil žalobci povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 115 078 Kč; a za zdaňovací období 2013 ve výši 91 002 Kč, daňový bonus ve výši -26 808 Kč a současně uložil žalobci povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 23 562 Kč.

2. Správce daně tak učinil na základě výsledků kontrolních zjištění daňové kontroly, dle které žalobce neprokázal původ v přiznání k dani z příjmů nevykázaného příjmu ve výši 4 800 000 Kč, který obdržel od společnosti ADOZ, s.r.o., v níž žalobce v předmětném období působil (a stále působí) jako jednatel a společník, zejména neprokázal, že se jednalo o bezúročnou půjčku, protože byl tento příjem správcem daně vyhodnocen jako ostatní příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v první řadě namítá, že z jím předložených důkazů je zjevné, že charakter plnění přijatého od společnosti ADOZ, s.r.o. v letech 2012 a 2013 byl prokázán. V roce 2012 žalobce obdržel od společnosti ADOZ, s.r.o. do 15. 11. 2012 částku ve výši 4 000 000, přičemž v této době ani nedisponoval živnostenským oprávněním, a nemohlo se tak jednat o příjmy ze samostatné činnosti, jak dovodili správce daně a žalovaný. Nadto je ze skutkového stavu zjevné, že žalobce celkovou částku, obdrženou od společnosti ADOZ, s.r.o., v období od roku 2013 do roku 2016 postupně celkově splatil. Této skutečnosti žalovaný nevěnoval v napadeném rozhodnutí žádnou pozornost, resp. tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí uvedl, nicméně s ohledem na skutečnost, že žalobce dle žalovaného neprokázal, že přijaté platby jsou bezúročnou půjčkou ani zálohou na dodávku zboží, neprokázal nejen právní důvod získání těchto příjmů, ale ani právní důvod jejich vrácení. Tvrdí-li žalovaný, že v daňovém řízení nebyl prokázán právní důvod nabytí výše uvedených finančních prostředků, muselo dle žalobce v takovém případě dojít získáním předmětných prostředků k bezdůvodnému obohacení žalobce, přičemž je zjevné, že žalobce byl povinen toto bezdůvodné obohacení vrátit. V takovém případě leželo dle žalobce důkazní břemeno na žalovaném, aby za situace, v níž dle žalovaného žalobce neprokázal právní důvod přijetí předmětných finančních prostředků, žalovaný prokázal, že předmětné plnění nebylo bezdůvodným obohacením, nýbrž ostatním příjmem dle § 10 zákona o daních z příjmů.
5. Přesto je však žalobce přesvědčen, že z předložených důkazů lze dospět k přesvědčivému závěru, že se v případě poskytnutí předmětných finančních prostředků žalobci ze strany společnosti ADOZ, s.r.o., jednalo o bezúročnou půjčku, poskytnutou jeho osobě na úhradu soukromých aktivit, spojených s výstavbou jeho rodinného domu, přičemž na tomto závěru nemůže nic změnit ani prvotní chybné zaúčtování na straně společnosti ADOZ, s.r.o. Pokud žalovaný zhodnotil, že předmětné prostředky byly ostatním příjmem žalobce, muselo dojít ke dvojímu zdanění stejného příjmu, neboť částka 4 800 000 Kč musela být zdaněna jednou jako příjem společnosti ADOZ, s.r.o., a jednou jako příjem žalobce. Dle žalobce tak žalovaný ani správce daně nepostupovali v souladu se zásadami

správy daní, když se omezili toliko na konstatování toho, že žalobce nevyvrátil jejich pochybnosti, aniž by vzali v úvahu důkazy, předložené žalobcem v rámci daňového řízení. Otázky žalobce, jakou povahu mělo plnění společnosti ADOZ, s.r.o. vůči žalobci či proč by žalobce vracel předmětné plnění, pokud se mělo jednat o jeho příjem, přitom ze strany žalovaného zůstaly nezodpovězeny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pochybil, neboť nepřihlédl ke skutečné povaze závazkového vztahu mezi společnostmi ADOZ, s.r.o., a žalobcem, a namísto toho se spokojil s formálněprávním zakotvením tohoto stavu do účetnictví společnosti ADOZ, s.r.o., byť byl tento vztah v účetnictví společnosti zakotven chybně.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Nadto žalovaný dodává, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalobce neprokázal právní důvod přijetí předmětných plateb od společnosti ADOZ, s.r.o., zejména faktury, předložené žalobcem, nijak neprokazují, že by prostředky, získané od společnosti ADOZ, s.r.o., byly využity v souvislosti se službami a zbožím ve fakturách uvedenými. Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s tvrzením žalobce, že předmětné finanční prostředky byly vráceny zpět na účet společnosti ADOZ, s.r.o., když uvedl, že žalobce neprokázal právní důvod přijetí finančních prostředků, a tudíž nebyl prokázán ani právní důvod vrácení těchto přijatých prostředků, a proto k této skutečnosti nemohl správce daně při doměřování daně za zdaňovací období 2012 a 2013 přihlédnout. Tvrzení, že příjem žalobce ve výši 4 800 000 Kč byl správcem daně zdaněn dvakrát, pak žalobce žádným způsobem neprokazuje.
7. K námitce vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce nepatřičně přenáší důkazní břemeno na správce daně, přičemž dle § 92 odst. 3 daňového řádu je to žalobce, kdo prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňových podáních. V takové situaci tedy žalovaný, za předpokladu, že žalobce neprokázal právní důvod přijetí částky ve výši 4 800 000 Kč od společnosti ADOZ, s.r.o., neměl povinnost prokazovat, že se jednalo o ostatní příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů. Správce daně v daňovém řízení tíží pouze důkazní břemeno ohledně prokázání existence vážných a důvodných pochybností v tvrzení daňového subjektu ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Této povinnosti přitom správce daně dle žalovaného dostál. Správce daně tak postupoval správně, pokud žalobci vyložil své důvodné pochybnosti a dal žalobci možnost prokázat svá tvrzení, přičemž skutečnost, že správce daně důvodně neosvědčil některé žalobcem navržené důkazní prostředky jako důkaz, nepřenáší důkazní břemeno ohledně prokázání povahy příjmu ve výši 4 800 000 Kč na správce daně.
8. Co se týče námítky porušení zásady daňového řízení dle § 2 až 8 daňového řádu, žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce tuto námitku nijak blíže nespecifikoval. Nadto však má žalovaný za to, že správce daně i žalovaný hodnotili důkazy v daňovém řízení v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, přičemž dle žalovaného nenastala žádná ze situací, předpokládaných judikaturou správních soudů, v nichž by bylo možno zrušit rozhodnutí správního orgánu pouze pro způsob, jakým provedl dokazování. Pokud pak žalobce zmiňuje zásadu materiální pravdy, uvádí žalovaný, že z rozporných tvrzení žalobce nebylo možno určit projev vůle žalobce ve vztahu k povaze plnění společnosti ADOZ, s.r.o. vůči žalobci přičemž žalobce tento nedostatek nenapravil. To však nemůže jít k tíži správce daně.

IV. Předchozí soudní řízení

9. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 29 Af 16/2018-44, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud správce daně autoritativně rozhodl, že příjem ve výši 4 800 000 Kč byl příjmem podle § 10 zákona o daních z příjmů, měl za účelem správného stanovení daně přinejmenším vyloučit možnost, že by se mohlo jednat o příjem podle § 10 odst. 1 písm. b) téhož zákona, a tudíž by poukázání částky ve výši 4 800 000 Kč žalobcem na účet společnosti ADOZ mohlo být vrácením zálohy ve smyslu § 10 odst. 5 *in fine* zákona o daních z příjmů. Jelikož tak správce dně, resp. žalovaný neučinili, zatížili podle krajského soudu svá rozhodnutí vadou, která měla vliv na jejich zákonnost.
10. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 Af 16/2018-44, zrušil rozsudkem ze dne 23. 4. 2020, č. j. 1 Afs 479/2019-31 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že z obsahu podané žaloby nevyplývá, že by žalobce v žalobě vznesl jakoukoli námitku, která by byla předobrazem argumentace krajského soudu vedoucí ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce v žalobě setrval na svém tvrzení, že přijaté prostředky byly bezúročnou půjčkou. Na žádném místě žaloby (ani v průběhu daňového řízení) se nedomáhal posouzení přijatých prostředků jako příjmů podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů a ani netvrdil, že částky, které společnosti ADOZ postupně vrátil, by měly představovat vrácené zálohy (žalobce tvrdí, že se jedná o vrácení půjčky). Krajský soud tak v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí stěžovatele mimo rámec vznesených žalobních bodů v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Nebyl přitom oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a v jejich mezích poté posuzovat zákonnost tohoto správního aktu. Důvody, pro které bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno, nepředstavovaly ani výjimku z dispoziční zásady; nejednalo se tedy o důvody, ke kterým musí správní soudy přihlížet z úřední povinnosti (a případně tedy i nad rámec žalobních bodů).

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, proto v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v mezích žalobních bodů nyní projednávané žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) opětovně přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, přičemž na základě takto opětovně provedeného přezkumu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se způsobem, jakým správce daně a následně i žalovaný posoudili otázku, jakou povahu mělo mít plnění peněžité částky ve výši 4 800 000 Kč společnosti ADOZ, s.r.o. vůči žalobci, resp. se závěry, že žalobce povahu tohoto příjmu v rámci daňové kontroly jeho osoby neprokázal.
13. Dle § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že „[p]ředmětem daně z příjmů fyzických osob jsou příjmy ze závislé činnosti (§ 6), příjmy ze samostatné činnosti (§ 7), příjmy z kapitálového majetku (§ 8), příjmy z nájmu (§ 9), ostatní příjmy (§ 10).“ Dle § 3 odst. 4 písm. b) platí, že „[p]ředmětem daně nejsou úvěry nebo zápůjčky s výjimkou příjmu, který věřitel nabyl z vrácené

zápůjčky nebo úvěru úplatným postoupením pohledávky vzniklé na základě této zápůjčky nebo úvěru, a to ve výši rovnající se rozdílu mezi příjmem plynoucím z vrácení zápůjčky nebo úvěru a cenou, za kterou byla pohledávka postoupena, příjmu plynoucího poplatníkovi, který vede daňovou evidenci, z eskontního úvěru ze směnky, kterou je hrazena pohledávka.“

14. Žalobce v první řadě namítá, že z provedeného dokazování je povaha částky, přijaté od společnosti ADOZ, s.r.o., zjevná, a že rozporuje-li správce daně tuto povahu, nezabýval se dostatečně v daňovém řízení skutečnou povahou tohoto příjmu, pouze jej kvalifikoval jako ostatní příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů. K tomu krajský soud uvádí, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“. Podle odst. 4 téhož ustanovení pak platí, že „*pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*“. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje „*skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*“.
15. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119; ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62; ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49; či ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Afs 138/2018-52, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), založené na základním postulátu, že „*daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní)*“. Nejvyšší správní soud z výše citovaných ustanovení daňového řádu (a předtím i ze zákona o správě daní a poplatků) dovodil povinnost daňového subjektu prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy, přičemž i když tak daňový subjekt učiní a předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. V tomto ohledu je to ovšem správce daně, koho tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně je tak povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi.
16. Prizmatem výše rekapitulovaných závěrů krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a obsah správního spisu, a dospěl k závěru, že správce daně, resp. žalovaný, dostatečně

věrohodným způsobem zpochybnili původní tvrzení žalobce, že příjem ve výši 4 800 000 Kč od společnosti ADOZ, s.r.o., byl bezúročnou půjčkou, poskytnutou žalobci pro financování jeho soukromých aktivit. Zástupce žalobce totiž na původní výzvu správce daně k prokázání skutečností ze dne 22. 9. 2016, č. j. 1524956/16/2914-60561-707377, vztahující se k předmětnému příjmu, odpověděl prostřednictvím svého zástupce dne 3. 10. 2016 tak, že se jedná o zálohy na dodávky zboží žalobcem, přičemž k realizaci nákupu tohoto zboží následně nedošlo, protože tyto zálohy vráceny zpět na účet společnosti ADOZ, s.r.o. V odpovědi na výzvu k prokázání skutečností (konkrétně tvrzení, že se v případě zmíněného příjmu jednalo o zálohy na zboží) ze dne 21. 10. 2016, č. j. 1612557/16/2914-60561-707377, však přímo žalobce uvedl diametrálně odlišné tvrzení, dle kterého se mělo jednat o bezúročnou půjčku žalobci stran společnosti ADOZ, s.r.o. pro financování soukromých záležitostí žalobce. Dle krajského soudu je přitom nepodstatné tvrzení žalobce, že v roce 2012 nedisponoval živnostenským oprávněním, neboť správce daně nekvalifikoval příjem žalobce jako příjem ze samostatné činnosti dle § 7 zákona o daních z příjmů, ale jako ostatní příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů, v jehož získávání živnostenské oprávnění nehraje roli.

17. V takto nastíněné situaci pak krajský soud musí přisvědčit správci daně, potažmo žalovanému také v tom, že důkazní prostředky, předložené žalobcem k prokázání svých tvrzení a vyvrácení pochybností správce daně, jsou zcela nedostačující. Aniž by žalobce v daňovém řízení přistoupil k vysvětlení rozporu mezi jeho kvalifikací předmětného příjmu a kvalifikací tohoto příjmu jeho zástupcem, své tvrzení o tom, že příjem od společnosti ADOZ, s.r.o. ve výši 4 800 000 Kč měl být bezúročnou půjčkou, prokazoval toliko předložením faktur za práce na rodinném domě, a poukazem na skutečnost, že částka, která byla poukázána společností ADOZ, s.r.o. na účet žalobce byla následně této společnosti zpět vrácena. Krajský soud se však ztotožňuje s tvrzením správce daně, že faktury za práce na rodinném domě nejsou s to jakkoliv prokázat, že by se prostředky, použité žalobcem na úhradu těchto faktur, skládaly z příjmu, poskytnutého mu společností ADOZ, s.r.o. Nadto krajský soud uvádí, že i kdyby tyto faktury takovou skutečnost schopny prokázat byly, stále by tato skutečnost neprokazovala existenci smlouvy o zápůjčce mezi žalobcem a společností ADOZ, s.r.o., ani nevyvracela možnost, že se v případě předmětného příjmu mohlo jednat o ostatní příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů, a to ani s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce částku v plné výši v průběhu let 2013 až 2016 vrátil na účet společnosti ADOZ, s.r.o. Námitku žalobce, že dostatečně prokázal povahu částky, vyplacené společností ADOZ, s.r.o. žalobci, tak krajský soud shledává nedůvodnou.
18. Při hodnocení tvrzení žalobce, že správce daně v rámci daňové kontroly nedostatečně prokázal povahu částky, vyplacené společností ADOZ, s.r.o. žalobci, a že dle jeho tvrzení se mohlo jednat o bezdůvodné obohacení, přičemž jako bezdůvodné obohacení byla tato částka následně i vrácena, krajský soud reflektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, vztahující se k aplikaci pravidel pro přenos důkazního břemene dle § 92 daňového řádu přímo na případ, kdy daňový subjekt nedostatečně prokázal povahu příjmu ve smyslu zákona o daních z příjmů. Konkrétně se jedná o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 15/2015-38, dle kterého „[v]e vztahu ke stěžovatelem namítané povinnosti správce daně identifikovat povahu (titul) výplaty částky 1 343 940 Kč stěžovateli Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt (stěžovatel), kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Správce daně, žalovaný ani krajský soud nebyli povinni se

vypořádat s právní identifikací příjmu ve výši 1 343 940 Kč. V posuzované věci bylo podstatné zjištění správce daně, že stěžovatel v listopadu 2007 přijal od společnosti RM FOREST částku 1 343 940 Kč a dále, že správce daně následně stěžovateli své pochybnosti ohledně zdanění předmětných finančních prostředků patřičně sdělil a osvětlil a daňovému subjektu bylo umožněno, aby jím tvrzené skutečnosti prokázal. Jestliže pak správce daně některý z důkazních prostředků, které stěžovatel na podporu svých tvrzení předložil, důvodně neosvědčil, nepřebírá tím odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci.“

19. Z uvedeného je tedy zjevné (s oporou v právních závěrech citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 15/2015-38), že správce daně nebyl povinen prokazovat povahu předmětného příjmu žalobce poté, co povahu tohoto příjmu nebyl schopen prokázat sám žalobce, a tato námitka žalobce je proto taktéž nedůvodná. Krajský soud tak uzavírá, že správce daně, resp. žalovaný správně na základě zjištěného skutkového stavu autoritativně určili povahu příjmu žalobce, a to za situace, kdy žalobce nebyl schopen prokázat jím tvrzenou povahu příjmu, resp. jím předestřená tvrzení ohledně jeho povahy věrohodným způsobem nerozptýlila pochybnosti správce daně v rámci daňové kontroly.

V. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (to platí i ve vztahu k řízení o kasační stížnosti), pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu